

พร 9 ตุลาคม

น.ดิโอโนซิโอ พระสังฆราช
และเพื่อนมรณสักขี
น.ยอห์น เลโอนาร์ดี
พระสงฆ์

สด 86:3-4-5-7-9-10

ท้าวตรัสลับตาที่ 3

บทอ่านที่ 1

ยนา 4:1-11

โยนาห์ไม่พอใจอย่างมากและมีความโกรธเคือง เขาอธิษฐานภาวนาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในแผ่นดินของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดแล้วมิใช่หรือว่าจะเป็นไปเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงรีบหนีไปยังเมืองทารซิช เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เมตตาและกรุณา ไม่โกรธง่าย เปี่ยมด้วยความรักมั่นคง และกลับพระทัยไม่ลงโทษ บัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปเถิด เพราะข้าพเจ้าตายเสียยิ่งดีกว่ามีชีวิตอยู่” แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า “ดีแล้วหรือที่ท่านโกรธ”

โยนาห์จึงออกจากเมืองไปนั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง เขาสร้างเพิงแล้วไปนั่งในร่มที่นั่น คอยดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเมืองนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์เพื่อให้ร่มบังศีรษะของเขา ทำให้เขาคลายความกลัดกลุ้ม โยนาห์จึงยินดียิ่งนักเพราะต้นละหุ่งต้นนี้

แต่วันต่อมาเมื่อตะวันขึ้น พระเจ้าทรงจัดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้น จนเหี่ยวไป เมื่อตะวันขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงจัดให้ลมตะวันออกที่ร้อนจัดพัดมา แสงแดด

ก็แผดเผาศีรษะของโยนาห์จนเป็นลม เขาจึงทูลขอให้ตาย พูดยว่า “ข้าพเจ้าตายเสียยิ่งดีกว่ามีชีวิตอยู่” องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกลับโยนาห์ว่า “ดีแล้วหรือที่ท่านโกรธเพราะต้นละหุ่งต้นนั้น” โยนาห์ทูลตอบว่า “ดีแล้วพระเจ้าข้า ข้าพเจ้าโกรธมากจนอยากตาย”

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ท่านสงสารต้นละหุ่งต้นนั้นที่ท่านไม่ได้ลงแรงปลูกหรือทำให้มันงอกขึ้น มันโตขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียว แล้วเราจะไม่ต้องสงสารกรุงนีนะเวห์นครยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ซึ่งมีประชาชนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่แยกไม่ออกว่าข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย...”

พระวรสาร

ลก 11:1-4

วันหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อทรงอธิษฐานจบแล้ว ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนาเหมือนกับที่โยฮันสอนศิษย์ของเขาเถิด”

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐานภาวนา จงพูดยว่า

ข้าแต่พระบิดา พระนามพระองค์เป็นที่สักการะ พระอาณาจักรจงมาถึง โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกวัน โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เหมือนข้าพเจ้าทั้งหลายให้อภัยแก่ผู้อื่น โปรดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายไม่ให้แพ้การประจญ”

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสอนสาวกให้อธิษฐานภาวนา พระองค์ทรงสอนให้จัดลำดับโดยเริ่มจากการสรรเสริญพระเจ้า จากนั้นจึงทูลขอลสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน และทรงเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า คือ การอภัย ทรงภาวนาขอการอภัยจากพระเจ้าต่อมนุษย์ และระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ทำไม “การให้อภัย” จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญของการภาวนา เพราะนั่นหมายถึงความสัมพันธ์อันดีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และระหว่างมนุษย์ด้วยกัน การภาวนาที่เกิดผลเกิดจากจิตใจที่บริสุทธิ์ ใจที่คิดดี พุทธิ และพร้อมที่จะทำดีต่อทุกคน